

deren paa Godhavn. Overhovedet gælder det om en Række Mænd og Kvinder hørende til Overklassen, at naar der finder Misbrug Sted overfor Underklassens Børn, svigte deres ellers humane Følelser dem. De kende ikke til Skaansomhed overfor Underklassens Børn, men de kende til Skaansomhed overfor Forstanderne.

Der blev sagt af et æret Medlem, som talte til mig før, at man spurgte altid, naar man talte om denne Sag: Hvor meget skal der trækkes fra i, hvad det ærede Medlem for Aarhus nordre Kreds siger? Jeg maa dertil sige, at det tværtimod har vist sig, at der altid skal lægges noget til. Det har vist sig, at det altid er værre, end jeg har skildret. Forhørene i Godhavnsagen vise, at de Anklager, jeg har rettet, ikke en Gang var saa alvorlige som det Resultat, Forhørene give. Det samme viste sig i Hebronsagen. Der var ingen, der havde tænkt sig Muligheden af, at Fru Bransholm havde tørstet Børnene i 7 Dage. Den daværende Justitsminister erklærede ganske frejdigt under Tingets Bifald, at det var ikke sandt, at hun i et eneste Tilfælde havde straffet Børnene med Tørst. Og saa viste det sig ifølge Overretsassessor Schrøders Erklæring, at hun havde straffet Børnene med Tørst i 7 Døgn. Det forsvarede man, og da var de samme ærede Medlemmer paa Brædderne, som ere paa Brædderne i Aften. Men jeg skal erindre dem.

Justitsministeren (Svend Høgsbro): Trods det ærede Medlems Forsøg paa at slippe udenom staar det dog altsaa fast, at han ikke tør bestride Rigtigheden af Assessor Bruns Erklæring om, at der i Tiden mellem hans to sidste Besøg paa Gelsted Skolehjem ikke har fundet nogen legemlig Afstraffelse Sted, og at det, det ærede Medlem læste op før, ikke havde noget med det Tidsrum at gøre, hvad han udgav det for at have, idet han anførte det som et Modbevis mod, hvad jeg havde sagt. Naar det ærede Medlem nu i Udtryk, som der, hvis han havde været ganske behersket, for at bruge et mildt Udtryk, vilde være Anledning til at tage mere Hensyn til, taler om andre Folks Mangel paa humane Følelser, hvor det gælder om Børn, saa vil jeg atter henvise det ærede Medlem til, hvor hans og hans Meningsfællers humane Følelser var henne, den Gang Talen var om Lærer Andersen paa Taasinge og de Prygl, han gav Børnene der. Lad mig minde om, at Lærer Andersen i den Erklæring, som han afgav om de

Prygl, han havde tildelt Børnene, udtalte: „Hidtil har det dog været Skik i Danmark, at det skal konstateres ved Lægeundersøgelse, om et Barn er straffet for haardt“. Har det ærede Medlem Lægeundersøgelse for alt, hvad han kalder Mishandling, hvad han tror paa Grundlag af Tal i en Bog at kunne kalde Mishandling? „Det vilde derfor være mere hensigtsmæssigt“, staar der videre i denne Erklæring af Lærer Andersen, som det ærede Medlem og hans Meningsfælle, det ærede Medlem fra Odense (Marott), tog saa stærkt i Forsvar forleden, „om Landets Skolekommission sluttede Akkord med en Skolelæge eller ogsaa anskaffede sig et Fotografiapparat, saa at den i hvert enkelt Tilfælde kunde tage en fotografisk Plade af de paagældende Børns Bagdel“. Paa den Maade taler et af det ærede Medlems Partifæller om Prygl af Børn, og saa vover det ærede Medlem virkelig at beskyldte alle andre for Mangel paa human Følelse overfor sligt og tror virkelig, at vi allerede nu have glemmt, hvorledes de ærede Medlemmer tale, naar det passer i deres Kram.

Første Viceformand: Folketingsmanden for Aarhus Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Sabroe: Jeg vil angaaende Sagen om Gelsted Skolehjem, som den højtærede Justitsminister ikke skal komme udenom, udtale, at naar han siger om „Fyns Socialdemokrat“s Angreb, at det ikke har kunnet bevises, saa fremgaar det af den officielle Straffe protokol, som har staaet til Ministerens Raadighed, at Forholdene paa Gelsted Skolehjem have været værre end skildret i „Fyens Socialdemokrat“. Den højtærede Justitsminister henviste nu til Sagen angaaende Lærer Andersen paa Taasinge. Der er intet oplyst om, hvor stort et Antal Slag Drengene der have faaet, og paa hvilken Maade de ere blevne tildelte. Jeg vil under ingen Omstændigheder forsvare Prygl. Jeg hader Prygl, og det er mig ligegyldigt, hvem der uddeler dem. Men jeg gør den højtærede Justitsminister opmærksom paa, at naar han før i sin Replik til mig henviste til, at det var med Lovens Magt, man haandhævede Disciplinen paa den Maade, her er nævnt, saa er det, synes det mig, et Vidnesbyrd om Mangel paa Humanitet hos den nuværende Justitsminister, at han den Dag i Dag lader opretholde det Albertiske Strafferegulativ, som hjemler — tillad mig at sige det, og det efter moden Over